

1. І, вийшовши звідти, Він прийшов до Своєї батьківщини, а за Ним ішли учні Його.

2. Як настала ж субота, Він навчати почав у синагозі. І багато-хто, чувши, дивуватися стали й питали: Звідки в Нього оце? І що за мудрість, що дана Йому? І що за чуда, що стаються руками Його?

3. Хіба ж Він не тесля, син Маріїн, брат же Якову, і Йосипу, і Юді та Симонові? А сестри Його хіба тут не між нами? І вони спокушалися Ним...

4. А Ісус їм сказав: Пророка нема без пошани, хіба тільки в вітчизні своїй, та в родині своїй, та в домі своїм.

5. І Він тут учинити не міг чуда жадного, тільки деяких хворих, руки поклавши на них, уздоровив.

6. І Він дивувався їм невірству. І ходив Він по селах навкруг та навчав.

7. І, закликавши Дванадцятьох, зачав їм по двох посилати, і владу їм дав над нечистими духами.

8. І звелів їм нічого в дорогу не брати, крім палиці тільки самої: ні торби, ні хліба, ані мідяків у свій черес,

9. а ходити в сандалях, і двох убрань не носити.

10. І промовив до них: Коли ви де ввійдете в дім, залишайтеся там, аж поки не вийдете

звідти.

11. А як місто яке вас не прийме, і не послухають вас, то, виходячи звідти, обтрусіть порошок, що в вас під ногами, на свідчення супроти них. Поправді кажу вам, легше буде Содому й Гоморрі дня судного, аніж місту тому!

12. І вийшли вони, і проповідували, щоб каялися.

13. І багато вигонили демонів, і оливою хворих багато намащували і вздоровляли.

14. І прочув про Ісуса цар Ірод, бо ім'я Його стало загально відоме, і сказав, що то Іван Христитель із мертвих воскрес, і тому творяться чуда від нього.

15. Інші впевняли, що Ілля Він, а знов інші казали, що пророк, або як один із пророків.

16. А Ірод, прочувши, сказав: Іван, якому я голову стяв був, оце він воскрес!

17. Той бо Ірод, пославши, схопив був Івана, і в в'язниці закув його, через Іродіяду, дружину брата свого Пилипа, бо він одружився був із нею.

18. Бо Іван казав Іродові: Не годиться тобі мати за дружину жінку брата свого!

19. А Іродіяда лютилась на нього, і хотіла йому смерть заподіяти, та не могла.

20. Бо Ірод боявся Івана, знавши, що він муж праведний і святий, і беріг його. І, його слухаючи, він дуже бентежився, але слухав його залюбки.

21. Та настав день догідний, коли дня народження Ірод справляв був бенкета вельможам своїм, і тисячникам, і галілейській старшині,

22. і коли прийшла дочка тієї Іродіяди, і танцювала, і сподобалася Іродові та присутнім із ним при столі, тоді цар промовив до дівчини: Проси в мене, чого хочеш, і дам я тобі!

23. І поклявся він їй: Чого тільки від мене попросиш, то дам я тобі, хоча б і півцарства мого!

24. Вона ж вийшла, і спиталася матері своєї: Чого маю просити? А та відказала: Голови Івана Христителя...

25. І зараз квапливо вернулась вона до царя, і просила, говорячи: Я хочу, щоб дав ти негайно мені на полумиску голову Івана Христителя!

26. І засмутився цар, але через клятву й з-за тих, що з ним були при столі, не схотів їй відмовити.

27. І цар зараз послав вояка, і звелів принести Іванову голову.

28. І пішов він, і стяв у в'язниці Івана, і приніс його голову на полумискові, і дівчаті віддав, а дівча віддало її своїй матері...

29. А коли його учні зачули, то прийшли, і взяли його тіло, і до гробу поклали його.

30. І посходилися до Ісуса апостоли, і розповіли Йому все, як багато зробили вони, і як багато навчили.

31. І сказав Він до них: Ідіть осібно самі до безлюдного місця, та трохи спочиньте. Бо багато народу приходило та відбувало, аж навіть не мали коли й поживитись.

32. І відпливли вони човном окремо до місця безлюдного.

33. І побачили їх, коли плинули, і багато-хто їх розпізнали. І пішки побігли туди з усіх міст, та й їх випередили.

34. І, як вийшов Ісус, Він побачив багато народу, і змилювався над ними, бо були, немов вівці, що не мають пастуха. І зачав їх багато навчати.

35. І, як минуло вже часу доволі, підійшли Його учні до Нього та й кажуть: Це місце безлюдне, а година вже пізня.

36. Відпусти їх, нехай підуть в осади та села близькі, і куплять собі чого їсти.

37. А Він відповів і сказав їм: Дайте їсти їм ви. Вони ж відказали Йому: Чи ми маємо піти та хліба купити на двісті динаріїв, і дати їм їсти?

38. А Він їх запитав: Скільки маєте хліба? Ідіть, побачте! І розізнавши, сказали: П'ять хлібів та дві риби.

39. І звелів їм усіх на зеленій траві посадити один біля одного.

40. І розсілись рядами вони, по сто та по п'ятдесят.

41. І Він узяв п'ять хлібів та дві риби, споглянув на небо, поблагословив, і поламав ті хліби, і дав учням, щоб клали перед ними, і дві риби на всіх поділив.

42. І всі їли й наїлися!

43. А з кусків позоставих та з риб назбирали дванадцять повних кошів.

44. А тих, хто хліб споживав, було тисяч із п'ять чоловіка!

45. І зараз звелів Своїм учням до човна сідати, і на той бік поплинути до Віфсаїди, раніше Його, поки Сам Він відпустить народ.

46. І Він їх відпустив, та й пішов помолитись на гору.

47. А як вечір настав, човен був серед моря, а Він Сам один на землі.

48. Коли ж Він побачив, як вони веслуванням мордуються, бо вітер їм був супротивний, о четвертій сторожі вночі підійшов Він до них, по морю йдучи, і хотів їх минути.

49. А вони, як побачили, що йде Він по морю, подумали, що то мара, та й стали кричати,

50. бо Його всі побачили та налякались. А Він зараз до них обізвався й сказав їм: Будьте смілі, це Я, не лякайтесь!

51. І ввійшов Він у човен до них, і вітер затих. А вони здивувалися дуже в собі,

52. бо не зрозуміли чуда про хліби, бо серце їхнє було затверділе.

53. Перепливши ж вони, прибули в землю Генісаретську й причалили.

54. І, як вони повиходили з човна, люди зараз пізнали Його,

55. і порозбігались по всій тій околиці, і стали на ложах недужих приносити, де тільки прочули були, що Він є.

56. І куди тільки Він прибував до сіл, чи до міст, чи до осель, клали недужих на майданах, і благали Його, щоб могли доторкнутись хоч краю одежі Його. І хто тільки до Нього доторкувався, той був uzдоровлений!